

Julemanden

af Marie Klint Martinsen

Jeg må have været omkring fem år gammel. Nej vent, seks år; jeg var begyndt i skole den sommer. Det var en god tid. I klassen var vi alle sammen seje drenge, uanset hvor gode vi var - eller ikke var - til fodbold. Faktisk var det først, da vi nåede december, at det begyndte at gå skævt. Der var ingen, der sagde det direkte, men det gik op for mig, at seje drenge ikke troede på Julemanden.

Når jeg spurgte mor og far, svarede de bare, at det var et fjollet spørgsmål. Selvfølgelig fandtes han, hvor skulle gaverne ellers komme fra? Jeg var ikke overbevist og besluttede derfor, at jeg selv måtte opklare sagen. Så snart jeg fik juleferie, begyndte jeg at lede. Oppe og nede, ude og inde, og allerede på andendagen var heldet ulykkeligvis med mig. Dér, i det store skab i kælderen, lå alle gaverne. Det blev den mærkeligste juleaften. Da vi gik om træet, så jeg hverken pynten eller lysene. Jeg stirrede kun på gaverne under træet og søgte desperat efter bare én, der ikke lignede dem fra skabet. Der var ingen. Julemanden havde ikke været der, og alt pegede i stedet i retning af legetøjskæden nede på torvet. Jeg kunne ikke falde i søvn den aften, så derfor lå jeg i mørket og ventede. Da der endelig blev stille i stuen, listede jeg ud og satte mig på gulvet foran kaminen, hvor enkelte gløder fortsat lyste svagt. En sidste rest af håb fik mig til at overveje muligheden for, at jeg var havnet på Julemandens liste over uartige børn. Tegnestiften på lærerens stol? Men det var jo for sjov, og helt sikkert ikke værre end den slikkepind, jeg kom til at putte i lommen nede hos købmanden året før. En tåre trillede ned ad min kind, og i samme øjeblik rungede en varm og velkendt latter gennem stuen. "Det med listerne er alligevel bare noget, de voksne har fundet på.

Jeg kender kun søde børn." Hans stemme var rar og så dyb, at man kunne mærke den sitre gennem luften. De store støvler var fulde af sne, og selvom frakken var mørkere, end jeg havde forestillet mig, var formen god nok. Hans skæg var kraftigt og skinnende hvidt, og under den store hue strålede to klare, blå øjne. "Kom, min ven," han satte sig ned og rakte en kæmpe hånd frem mod mig. "Alle Bellas fire hvalpe kunne ligge her", tænkte jeg, da jeg så min egen hånd forsvinde i hans. Og før jeg nåede at tænke mere, havde han hevet mig op i sin favn. Han fortalte om sale fulde af julehumør og hjælpsomme nisser, og om rensdyr, der aldrig blev trætte af at løbe om kap hen over himlen. Jeg lyttede begejstret, men kom så i tanke om gaverne i skabet. "Det var ikke mine gaver," afbrød han. "De gaver, jeg har med, fylder kun jeres hjerter." Jeg forstod ikke, hvad han sagde, men jeg kunne mærke, hvad han mente.

Klokken måtte være mange. "Har du slet ikke travlt?" spurgte jeg. Nu lo han igen, så maven hoppede, og jeg hoppede med. "Nej," sagde han og prikkede mig på næsen, "*jeg har aldrig* travlt. Jeg er lige hér og hér." Han pegede først på min pande og dernæst på mit bryst. "Altid?" "*Altid.*" Tårerne kom tilbage. "Det var lige før, jeg ikke troede på dig," hviskede jeg. "Det ved jeg, men jeg troede på dig," forsikrede han, inden han fortsatte: "Her er nu engang rarest at være, når vi tror på hinanden, ikke?" Jeg nikkede og begravede mig et øjeblik i hans store frakke, der duftede som en frostklar vinternat, selvom den var både varm og blød. Så hoppede jeg ned på gulvet og ønskede ham godnat med et hemmelighedsfuldt smil. "Vi ses, Julemand, hér og hér."

